

Odwołanie od wyroku Sądu] (czwarta izba w składzie powiększonym) wydane w dniu 4 grudnia 2018 r. w sprawie T-518/16, Carreras Sequeros i in./Komisja, wniesione w dniu 14 lutego 2019 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-119/19 P)

(2019/C 131/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. S. Bohr, G. Gattinara, L. Vernier, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Francisco Carreras Sequeros, Mariola de las Heras Ojeda, Olivier Maes, Gabrio Marinozzi, Giacomo Misesocchi, Marc Thieme Groen, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku z dnia 4 grudnia 2018 r., Carreras Sequeros i in./Komisja, T-518/16;
- przekazanie sprawy do Sądu w celu wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie zarzutów drugiego, trzeciego i czwartego skargi w pierwszej instancji;
- rozstrzygnięcie o kosztach w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi dwa zarzuty.

1. W zarzucie pierwszym Komisja podnosi naruszenie prawa przy wykładni art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).

Pierwsza część zarzutu dotyczy naruszenia prawa przy wykładni treści art. 31 ust. 2 karty. Treść prawa do corocznego płatnego urlopu gwarantowanego przez art. 31 ust. 2 jest dookreślona w art. 7 dyrektywy 2003/88⁽¹⁾. W związku z tym Sąd naruszył prawo, biorąc pod uwagę inne przepisy dyrektywy 2003/88, takie jak art. 14 i 23, i uznając je za mające zastosowanie do prawodawcy tworzącego regulamin pracowniczy.

W drugiej części Komisja podnosi naruszenie prawa przy wykładni art. 31 ust. 2 karty, ponieważ Sąd uznał, że zmniejszenie dokonane w art. 6 załącznika X do regulaminu pracowniczego nie jest zgodne z domniemaną zasadą poprawy warunków życia i pracy zainteresowanych osób. Taka zasada nie ma podstawy prawnej.

Trzecia część zarzutu dotyczy, pomocniczo, naruszenia prawa przy wykładni innych przepisów regulaminu pracowniczego stanowiących kontekst art. 6 załącznika X do regulaminu pracowniczego. Sąd niesłusznie wyłącza z badania inne przepisy regulaminu pracowniczego wyłącznie dlatego, że obowiązywały one jeszcze przed zmianą art. 6 załącznika X do regulaminu pracowniczego. Prawodawca korzysta z szerokich uprawnień dyskrecyjnych w zakresie wyboru przepisów, które należy zmienić lub utrzymać.

2. W drugim zarzucie Komisja podnosi naruszenie prawa przy wykładni art. 52 ust. 1 karty. Sąd nie wziął pod uwagę orzecznictwa, zgodnie z którym prawodawca korzysta z szerokiego zakresu uznania przy zmianie regulaminu pracowniczego i że naruszenie zasady proporcjonalności można stwierdzić tylko wtedy, gdy prawodawca wyraźnie przekroczył granice tej swobody uznania.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9).